

Badsomrar med torcka

Somrarna på 30- och 40-talen var torra och heta. Varje dag under skolloven gick jag ner till älven och lät det svala vattnet omsluta min taniga kropp. Det betyder inte att jag inskränkte mig att gå ner till bryggan och kliva i där, doppa mig ett par gånger och sedan gå upp igen. Några längre simturer vågade jag inte företa mig här eftersom "streken" i älvfårans mitt var ganska stark och det inte alls var säkert att jag kom upp på andra sidan av älven utan istället fördes med av strömmen. Inte heller lockade det särskilt mycket att simma längs vassen mot viken, eftersom det rann ut ett avlopp där med de anslutna familjernas kiss och bajs - också om det , som min bror Gunnar uttryckte det, "var lättsummet där". Nej, jag sprang på lätta fötter ner på ängen, över banan förbi tjärnen fram till älvmyningen. Här var älven förstas bredare men vattnet var inte så strömt. Jag vadade ut någon meter i älven innan det snabbt blev tvärdjupt och började simma. Skulle strömmen mot förmodan föra mig ur min raka kurs så skulle jag i alla fall så småningom komma på grunt vatten där den första vasstäcka delen av Sandviksbadens strand tog vid. Ingen av oss som badade här eller rodde i någon eka hade flytväst - vi hade aldrig hört talas om något sådant. Pappa hade en eka här och innan vi hade börjat vår sexåriga skolgång i Brickegårdens skola hade faster Emma rott oss över till Valås-sidan och lärt oss ta våra första simtag på en korkfylld hemgjord simdyna. Men det var länge sen - nu tog jag mig fram på egen hand. Några år under 40-talet låg här också en pontonbrygga över älven så hur jag nu bar mig åt - över älven kom jag alltid. Som jag minns det var älvmyningen också populär bland Immetorpspojarna. Fyra - fem stycken kunde sitta här i gräset och spela kort. Den som varken kunde eller vågade simma, ro eller ville gå på pontonbryggan fick vackert gå på banan mot Valåsen, där man tog av mot höger efter järnvägsbron för att komma till badet. Men det var förstas en mycket längre omväg. När jag väl kom upp på Valås-sidan kunde jag gå över den tallbevuxna och sandiga udden till det långgrunda badet som förde mig en bit ut i Möckelns varmare vatten.

Men de varma och torra somrarna medförde andra problem. Nere mot hönsgården och älven hade pappa anlagt trädgårdsland. Där fanns ett par svarta vinbärsbuskar, jordgubbsland, land för ärter och morötter, rädisor, palsternackor, vitkål, kålrötter, gurklister rabarber m.m. Utanför huset fanns blomrabatter för lejongap med flera blomsorter. Längs östra gaveln fanns en vallmorabatt. Gräsmattan kantades av rabatter med rosor och luktärter. Luktärterna kunde vara förädiska. De hölls uppe av något mer än halvmeterlånga käppar och en gång sprang jag på en av dem, så att den vassa spetsen trycktes in strax under mitt ena öga .- Trädgårdslanden låg ju nära älven och det var inte lång väg att gå och hämta vatten eftersom pappa också hade en tunna med gödselvatten stående här. Annat var det med alla rabatter när blommorna började sloka. När svalkan kom på kvällen gick jag ner till älven och fyllde ett par galvaniserade hinkar med vatten och bar och kånkade dem till de törstiga rabatterna. Detta kunde upprepas varannan kväll tills en regnskur kom och tillfälligt fuktade den torra jorden.

Också äppleträden led av torkan. Jag minns en sommar när pappa band jutesäckar om stammarna och sedan fuktade dessa med vattenkannan. Visserligen skulle en del av frukten falla som kart, men det blev ändå en god skörd när hösten kom. Körsbärsträden klarade torkan. De lockade alltid med mörkröda bär på sensommaren. För att skator och björktrastar inte skulle decimera skörden blåste vi upp papperspåsar och band fast dem i grenarna. Bärbuskarna klarade sig utan bevattning. De svarta vinbärsbuskarna fanns också bredvid gräsmattan, där de stod som på parad. Ibland fick vi besök av Brickegårdsbor som ville plocka svarta vinbär, bl.a. av Karl Erskarls` döttrar. De röda vinbärsbuskarna vid husets östra gavel delade plats där med körsbärsträdet, en krusbärsbuske och min vildapel. En del av vinbären jästes till ett gott och fylligt rödvin, vilket avsmakades vid högtidliga tillfällen.

Nils Bergius